

Sygn. akt I C 221/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Lisowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2021 r. w Piszcu na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki K. S. tytułem zadośćuczynienia kwotę 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 07.02.2020r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda K. S. tytułem zadośćuczynienia kwotę 731,97 zł (siedemset trzydzieści jeden złotych 97/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 07.02.2020r. do dnia zapłaty.

III. Oddala powództwo w pozostałej części.

IV. Nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 1 084 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt cztery złote) tytułem opłaty od pozwu oraz kwotę 2 368,58 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt osiem złotych 58/100) tytułem poniesionych wydatków, od uiszczenia których powódka została zwolniona.

V. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki K. S. kwotę 3 617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 221/20

UZASADNIENIE

K. S. wytoczyła powództwom przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. o zapłatę:

- kwoty 20 000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie wymagalnymi od dnia 30 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

- kwoty 1 672,27 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie wymagalnymi od dnia 10 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wniosła o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 3 grudnia 2019 roku około godziny 12:00 w P. przed wejściem do budynku przy ulicy (...) doszło do wypadku. Powódka wychodząc z klatki schodowej potknęła się o krzywo ułożoną, nierówną i uszkodzoną kratkę znajdującą się przed drzwiami wejściowymi, co skutkowało jej upadkiem i obrażeniami ciała. Budynek ten należy do Wspólnoty Mieszkaniowej (...) w P.. Zarządcą budynku jest Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...).

W chwili zdarzenia zarządca budynku przy ulicy (...) posiadał ważną polisę od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Polisa nr (...).

Powódka podkreśliła, że problem nierównej kratki przed drzwiami wejściowymi był niejednokrotnie zgłaszany przez mieszkańców budynku do Wspólnoty Mieszkaniowej, jednakże zarządca budynku pomimo prośb nie zadbał o bezpieczeństwo osób mieszkających przy ul. (...) w P..

Po upadku powódka nie mogła wstać. Została przeniesiona do mieszkania, miała nienaturalnie wykręconą nogę. Córka powódki wezwała karetkę pogotowia. K. S. po przybyciu karetki została przetransportowana na Szpitalny Oddział Ratunkowy Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Szpitala (...) w P., gdzie udzielono jej pierwszej pomocy. Po przeprowadzeniu szczegółowych badań zdiagnozowano u powódki złamanie trójkostkowe goleni lewej z przemieszczeniem (mnogie złamanie podudzia).

W związku z obrażeniami, K. S. została przeniesiona na Oddział Chirurgii Urazowo-Ortopedycznej, gdzie 3 grudnia 2019 roku była operowana. U powódki przeprowadzono otwartą repozycję złamania z wewnętrzną stabilizacją płytą LCp ChM 5.0, wkrętami, śrubą więzozrostową oraz drutami K. Powódce założono opatrunek gipsowy. K. S. przebywała w szpitalu od 3 grudnia 2019 roku do 10 grudnia 2019 roku.

Po okresie hospitalizacji, powódka została wypisana do domu z dalszymi zaleceniami lekarskimi dotyczącymi przyjmowania leków farmakologicznych i przeciwbólowych, a także dalszego leczenia w (...). K. S. po opuszczeniu szpitala, rozpoczęła żmudną i bolesną rekonwalescencję.

Powódka pismem z 27 grudnia 2019 roku zgłosiła Wspólnocie Mieszkaniowej szkodę, która została przekazana do pozwanego i zarejestrowana pod numerem (...).

Pismem z 15 stycznia 2020 roku, pozwany nie uznał roszczenia powódki.

Wypadek z 3 grudnia 2019 roku spowodował w organizmie powódki nieodwracalne skutki oraz dyskomfort obejmujący ujemne następstwa w sferze psychicznej. Pomimo upływu czasu powódka w dalszym ciągu kontynuuje leczenie.

Przyczyną upadku powódki był zły stan wejścia do klatki schodowej – niestabilna kratka. Wspólnota mieszkaniowa powierzyła zarządzanie nieruchomości profesjonalście – zarządcy PHU (...). To na zarządy ciąży obowiązek utrzymania budynku i zapewniania jego prawidłowej i bezpiecznej eksploatacji.

Zarządca objęty był polisą OC w pozwanym towarzystwie. Zarządca wspólnoty mieszkaniowej nie wywiązał się ze swoich obowiązków związanych z koniecznością utrzymywania części nieruchomości wspólnej w należytym stanie, czym doprowadził do powstania po stronie powódki szkody.

Powódka wskazała, że przed wypadkiem była osobą w pełni sprawną, prowadzącą aktywny tryb życia. Była pogodna, niezależna i towarzyska. Zdarzenie zaburzyło jej życie prywatne.

W związku z leczeniem odniesionych w wypadku urazów, powódka poniosła koszty leczenia w wysokości 1 672,27 złotych. Wykupowanie leków farmakologicznych, a także poruszanie się przy wózku inwalidzkiego było celowe, aby zminimalizować skutki doznanego urazu.

Powódka wskazała, że roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia zostało zgłoszone pozwanemu dnia 27 grudnia 2019 roku, w związku z tym powódka dochodzi odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 30 stycznia 2020 roku.

W odpowiedzi na pozew pozwany Towarzystwo (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu zaprzeczył, aby ubezpieczony u pozwanego ponosił odpowiedzialność za zdarzenie opisane w pozwie. Podniósł, że stan techniczny kratki przy wejściu do klatki schodowej przed zdarzeniem jak i w chwili zdarzenia był dobry. Zakwestionował jednocześnie, że zdjęcie załączone do pozwu przedstawiło kratkę, która miała być przyczyną zdarzenia, nadto aby przedstawiało stan techniczny kratki na dzień zdarzenia. Jednocześnie zaprzeczył, aby przyczyną upadku powódki był stan techniczny kratki. Pozwany wskazał, że przed zdarzeniem z udziałem powódki żaden z mieszkańców klatki schodowej przy ulicy (...) nie zgłaszał zarządcy Wspólnoty Mieszkaniowej złego stanu technicznego kratki. Nawet gdyby przyjąć, że stan techniczny kratki był zły, to powódka jako członek wspólnoty знаła stan techniczny kratki i w związku z tym powinna zachować ostrożność. W oparciu o powyższe z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powódki do powstania szkody w 50 %.

Jednocześnie z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował roszczenie powódki co do wysokości jako rażąco zawyżone. Wskazał, że istotne jest czy powódka zachowała należyta staranność w leczeniu obrażeń wypadkowych. Nadto czy opisane w pozwie urazy są wyłączonym skutkiem wypadku, czy są w jakiejś części skutkiem zastosowania nieprawidłowych metod leczenia lub wcześniejszych chorób czy też urazów powódki.

Pozwany zakwestionował, że wypadek wpłynął na emocjonalne funkcjonowanie powódki, gdyż nie miał on drastycznego przebiegu. Ponadto powódka nie przedłożyła jakiegokolwiek dokumentacji na okoliczność leczenia się u specjalisty.

Pozwany zakwestionował roszczenie powódki o odszkodowanie co do zasady i co do wysokości jako nieudowodnione.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3 grudnia 2019 roku K. S. około godziny 12:00 w P. przed wejściem do budynku przy ulicy (...), wychodząc z klatki schodowej potknęła się o krzywo ułożoną, kratkę znajdującą się przed drzwiami wejściowymi, co skutkowało jej upadkiem i obrażeniami ciała. K. S. miała na sobie buty sportowe. Po upadku K. S. nie mogła się podnieść. Pomogli jej C. P., J. P. oraz Z. G..

W wyniku tego zdarzenia u K. S. rozpoznano mnogie złamania podudzia. Została skierowana do leczenia na Oddziale Ortopedii. W okresie od 3 grudnia 2019 roku do 9 grudnia 2019 roku przebywała w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Szpitalu (...) w P. na szpitalnym Oddziale (...)Urazowym. Wykonano otwarte nastawienie złamania z wewnętrzną stabilizacją – kość piszczelowa/kość strzałkowa. Nałożono opatrunek gipsowy. K. S. wypisano w dniu 9 grudnia 2019 roku z zaleceniem kontroli i zmiany opatrunku w Poradni Ortopedycznej w dniu 11 grudnia 2019 roku oraz chodzeniem o kulach bez obciążania operowanej kończyny. Jednocześnie zalecono stosowanie leków.

W dniu 1 marca 2020 roku K. S. została przyjęta do Oddziału (...)(...) szpitala w P. w trybie planowanym w celu usunięcia dynamizacji więzowzrostu P-S podudzia lewego. Z znieczuleniem miejscowym usunięto dwie śruby. Została wypisana do domu 2 marca 2020 roku w stanie dobrym. Zalecono wizytę kontrolną w dniu 5 marca 2020 roku w celu zmiany opatrunku oraz stosowanie leków.

W dniu 27 kwietnia 2020 roku K. S. została ponownie przyjęta na wskazany oddział szpitalny w celu usunięcia materiału zespalającego z kostek podudzia lewego. Zabieg wykonano 28 kwietnia 2020 roku. Zalecono jej kontrolę w Poradni

Urazowo-Ortopedycznej w dniu 8 maja 2020 roku w celu usunięcia szwów, a następnie opatrunek i dezynfekcję co drugi dzień samodzielnie. Jednocześnie zalecono przyjmowanie leków.

W dniu 17 czerwca 2020 roku K. S. została przyjęta do (...) Publicznego Zespołu (...) we W. w celu kontynuacji leczenia. Poruszała się od dwóch laskach łokciowych, zgłaszała dolegliwości bólowe w ok L stawu skokowego w czasie obciążania lkd., występował obrzęk L stawu skokowego. K. S. była po protezoplastyce L stawu kolanowego. Wdrożono fizyko-, oraz kinezyterapię uzyskując częściową poprawę sprawności ruchowej, zmniejszenie dolegliwości bólowych stawu skokowego L, częściową poprawę jakości chodu, poruszała się z pomocą jednej laski łokciowej. Została wypisana 8 lipca 2020 roku z zaleceniami lekarskimi dalszego wykonywania zaleconych ćwiczeń, przyjmowania leków, oszczędzającego trybu życia, kontynuacji leczenia w pionie rehabilitacyjnym oraz zaleceniami pielęgniarскими przestrzegania diety lekkostrawnej, unikania sytuacji stresowych, kontrolą parametrów RP, kontynuacją wyuczonych ćwiczeń, oszczędnego tryb życia.

W dniu 30 września 2020 roku K. S. została ponownie przyjęta do (...) Publicznego Zespołu (...) we W. w celu kontynuacji leczenia. Zgłaszała dolegliwości bólowe w okolicy L stawu skokowego, obrzęk limfatyczny lewego stawu i podudzia. Występowały również dolegliwości bólowe w okolicy C kręgosłupa. Poruszała się samodzielnie. Wdrożono fizyko- oraz kinezyterapię uzyskując częściowo poprawę sprawności ruchowej, zmniejszenie dolegliwości. K. S. została wypisana 21 października 2020 roku z zaleceniami lekarskimi dalszego systematycznego wykonywania ćwiczeń, przyjmowania zaleconych leków, oszczędzającego trybu życia, kontynuacji leczenia w pionie rehabilitacyjnym oraz przyjmowania leków, a także z zaleceniami pielęgniarскими przestrzegania diety lekkostrawnej, kontrolą parametrów RR, unikaniem sytuacji stresowych i zwiększeniem aktywności ruchowej bez znacznego obciążenia organizmu.

W dniu 15 czerwca 2021 roku K. S. została ponownie przyjęta do (...) Publicznego Zespołu (...) we W. w celu kontynuacji leczenia. Epikryza, zalecenia lekarskie oraz pielęgniarские były tożsame jak przy wypisie z poprzednich hospitalizacji.

Rehabilitacje dotyczyły schorzeń niezwiązanych z wypadkiem.

W okresie od 23 sierpnia 2021 roku do 13 września 2021 roku była hospitalizowana w Szpitalu (...) w S..

K. S. wynajmowała wózek inwalidzki od 9 grudnia 2019 roku do marca 2020 roku. Korzystała z niego poza domem między innymi podczas wizyt kontrolnych. K. S. poruszała się o kulach do października 2020 roku. W okresie od 9 grudnia 2019 roku do 3 stycznia 2020 roku wymagała pomocy osób trzecich, którą głównie udzielała jej córka M. Z.. Następnie, po dniu 3 stycznia 2020 roku M. Z. wspomagała matkę po godzinach swojej pracy.

K. S. w następstwie wypadku poniosła konieczne koszty w wysokości 731,97 złotych. Były to koszty związane z wynajęciem wózka inwalidzkiego oraz zakupem leków.

(dowód: dokumentacja medyczna k. 52; zeznania świadka M. Z. k.145 i 202-203; zeznania świadka J. P. k. 148 i 206, dokumentacja medyczna k.214-419)

Wypadek miał miejsce trzy tygodnie przed Świętami Bożego Narodzenia. K. S. dotąd była ich główną organizatorką. W 2019 roku K. S. nie brała udziału w przygotowaniach do Świąt, a same Święta spędziła w łóżku płacząc, gdyż ból uniemożliwiał jej spędzenie czasu z rodziną przy stole.

K. S. przed wypadkiem była osobą aktywną i towarzyską. Dwa razy w roku jeździła w góry wraz z rodziną. Pokonywała górskie szlaki, jeździła rowerem, dużo spacerowała, utrzymywała kontakty towarzyskie ze swoimi znajomymi. Uwielbiała gotować i często gościła rodzinę. Pomagała w opiece nad wnukami.

Wypadek zmienił dotychczasowe życie powódki i zmusił do zmiany przyzwyczajeń.

(dowód: zeznania M. Z. k. 202-203; zeznania J. P. k. 206-206v; zeznania K. S. k. 487v-498)

Kratka, o którą potknęła się K. S. nie spełnia funkcji do jakiej jest przeznaczona. Wystaje z obramowania i jest ruchoma. Jej górna krawędź jest uniesiona ponad schowek, w którym jest umiejscowiona. Zdarzało się, że gdy kratka była nagrzana to jej róg był uniesiony i przeszkadzał w otwieraniu drzwi. Problemy z kratką zgłaszane były zarządcy budynku. Kratka nie została naprawiona.

(dowód: dokumentacja fotograficzna k.36-37; zeznania R. S. k. 156; zeznania M. Z. k. 202; zeznania J. P. k. 206; zeznania K. S. k.497v-498)

Następstwem wypadku K. S. było między innymi złamanie trójkostkowe goleń lewej z przemieszczeniem (mnogie złamanie podudzia). W związku z wypadkiem powódka była poddana zabiegom operacyjnym: repozycji otwartej z wewnętrzną stabilizacją, usunięcia śrub więzozrostowych podudzia lewego, usunięcia zespolenia z kostek podudzia lewego. Dolegliwości będące następstwem wypadku mają charakter utrwalony. K. S. jest nadal leczona w (...), korzysta z rehabilitacji. W wyniku uszkodzeń ciała powódka doznała ograniczenia funkcjonalności kończyny dolnej. U K. S. stwierdzono chód utykający na lewą kończynę dolną z zaburzoną fazą odbicia lewej stopy, przysiad niewydolny, stanie na palcach niewydolne. Nie jest możliwy powrót do odzyskania sprawności sprzed wypadku. Rokowanie jest niepomyślne. W przyszłości rozwinie się choroba zwyrodnieniowa stawu skokowego i bóle przeciążeniowe kończyny przeciwstawnej. K. S. wymagała pomocy i opieki osób trzecich przez około cztery miesiące, przez trzy godziny dziennie. Obecnie wymaga pomocy przy ciężkich pracach fizycznych. Wymaga rehabilitacji i usprawniania. W wyniku wypadku zwiększyły się potrzeby K. S. oraz pogorszyły widoki powodzenia na przyszłość. Poruszanie się przez K. S. na wózku inwalidzkim i zażywanie leków farmakologicznych było celowe, aby zminimalizować skutki doznanego urazu w pierwszym okresie po operacji – do czasu usunięcia zespolenia. Przy leczeniu K. S. zastosowano prawidłowe metody leczenia. K. S. doznała 10 % trwałego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej ortopedii i traumatologii k. 435-441; opinia biegłego neurologa k. 451-460)

K. S. zgłosiła szkodę Wspólnocie Mieszkaniowej (...) pismem z dnia 27 grudnia 2019 roku. Pismo to zostało przekazane do ubezpieczyciela zarządcy z datą wpływu na 7 stycznia 2020 roku.

Ubezpieczyciel – Towarzystwo (...) z siedzibą w W.. Decyzją z dnia 15 stycznia 2020 roku ubezpieczyciel nie uznał swojej odpowiedzialności. Pismem z 20 lutego 2020 roku, a następnie z 20 marca 2020 roku podtrzymał swoje stanowisko.

(dowód: akta szkody k. 108)

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż w dacie przedmiotowego zdarzenia zarządcą budynku przy ulicy (...) w P. było Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...). Przedsiębiorstwo to objęte było ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej na podstawie umowy zawartej z pozwanym Towarzystwem (...) z siedzibą w W..

Spór koncentrował się na ustaleniu, czy do przedmiotowego zdarzenia i szkody na osobie powódki doszło na skutek zawnionego działania bądź zaniechania ze strony zarządcy budynku położonego przy ulicy (...) w P..

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z art. 61 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1332 tj.), właściciel lub zarządca obiektu budowlanego jest obowiązany utrzymywać i użytkować obiekt w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz utrzymywać w należyтым stanie technicznym i estetycznym, nie dopuszczając do nadmiernego pogorszenia jego właściwości użytkowych i sprawności technicznej.

Przeznaczenie obiektu określa się w pozwoleniu na budowę i zatwierdzonym w nim projekcie budowlanym, na podstawie wniosku składanego przez inwestora. Obiekt powinien być również utrzymywany w należyтым stanie

technicznym, czyli w takim stanie sprawności obiektu budowlanego oraz jego instalacji, urządzeń i innych elementów, który nie wymaga żadnych napraw.

Mając powyższe na względzie, ustalenie, że wypadek, któremu uległa powódka, był następstwem zaniedbań, za które odpowiadało ubezpieczone u pozwanego Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...), jako zarządca przedmiotowego budynku, podstawę żądania pozwu stanowi art. 415 k.c.

W niniejszej sprawie zaszła zatem konieczność rozważenia spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 415 k.c., w myśl którego, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Na gruncie powołanego przepisu do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: powstanie szkody, zawinione zachowanie sprawcy oraz związek przyczynowy między tymi dwoma zdarzeniami.

Szkodą jest każdy uszczerbek w dobrach chronionych prawem. W rozpoznawanej sprawie nie budzi wątpliwości, iż powódka doznała szkody w postaci uszkodzenia ciała – złamanie trójkostkowe goleń lewej z przemieszczeniem (mnogie złamanie podudzia). Powódka była poddana trzem zabiegom operacyjnym, kilkakrotnie przebywała w szpitalu. Ponadto powódka nadal pozostaje pod kontrolną w poradni ortopedycznej, konieczne jest też dalsze leczenie rehabilitacyjne, które są dla niej źródłem dodatkowego bólu i stresu. Powódka przy cięższych pracach fizycznych nadal potrzebuje wsparcia. Zatem nie ulega wątpliwości, że szkoda u powódki polegała na odczuwanym cierpieniu zarówno fizycznym, jak i psychicznym.

Zawinione zachowanie sprawcy szkody polegać może tak na działaniu, jak i na zaniechaniu, przy czym zaniechanie może zostać uznane za czyn jedynie wówczas, gdy wiąże się ono z niedopełnieniem ciążącego na sprawcy obowiązku działania. Zachowanie będące źródłem szkody musi być, z jednej strony, zachowaniem bezprawnym, a z drugiej, zawinionym. Bezprawność zachowania polega zaś na przekroczeniu mierników i wzorców wynikających zarówno z wyraźnych przepisów, zwyczajów, utartej praktyki, czy wreszcie zasad współżycia społecznego (wyrok SN z dnia 22 września 1986 r., IV CR 279/86). Sprawca dopuszcza się umyślnie czynu bezprawnego, jeżeli mając zamiar naruszenia obowiązujących nakazów lub zakazów, chce je przekroczyć (zamiar bezpośredni) albo przewiduje taką możliwość i godzi się na ten skutek (zamiar ewentualny). W przypadku winy nieumyślnej dominuje pogląd, że właściwym kryterium dokonania oceny jest należyta staranność (tak Adam Olejniczak, Komentarz do art. 415 k.c. w Andrzej Kidyba (red), Kodeks Cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania-część ogólna, Lex, 2010). Pojęcie należytej staranności zostało uregulowane w art. 355 § 1 k.c., który stanowi, że dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność). Natomiast zgodnie z § 2 należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, że wejście do budynku składa się ze stopnia, w którym to znajduje się otwór z ruchomą kratką. Mocowanie kratki w jednym z rogów wystaje ponad powierzchnię schodka. K. S. potknęła się o wystający rant mocowania kratki na schodku.

Powyższe fakty Sąd ustalił przede wszystkim w oparciu o zeznania świadków i powódki, a także dokumentację fotograficzną znajdującą się w aktach sprawy. Powyższe dowody są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu ubezpieczony u pozwanego zarządca nie dołożył należytej, co stwarza potencjalne zagrożenie dla korzystających z budynku - co z kolei nosi znamiona zachowania bezprawnego i zawinionego.

Mając na uwadze, że zachowanie zarządcy pozostaje w związku przyczynowym ze szkodą jakiej doznała powódka, należy uznać, iż zostały spełnione zawarte w art. 415 k.c. przesłanki odpowiedzialności deliktowej.

Odpowiedzialność za szkody związane z obrażeniami powódki ponosi także pozwane Towarzystwo (...) jako ubezpieczyciel właściciela. Jego odpowiedzialność wynika z umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Odpowiedzialność ta oparta jest na kontrakcie - umowie i wynika z treści art. 822 k.c. W tym miejscu należy podkreślić, że powódka nie ma obowiązku każdorazowego pamiętania „o przeszkodzie”, która istnieje na wyjściu z budynku.

Z zeznań świadków wynika, iż problem z kratką zgłaszany był zarządcy budynku. To na nim spoczywa obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańcom budynku. Kratka powinna być zamontowana w sposób bezpieczny, tak aby nie stanowiła zagrożenia. Pozwany nie może uwolnić się od odpowiedzialności zarzucając powódce, że ta nie zachowała ostrożności przy wychodzeniu z budynku. Zarządca powinien dopilnować, aby powódka, ani też żadna inna osoba korzystająca z wejścia do budynku, nie musiała mierzyć się z codziennym zagrożeniem w postaci źle zamontowanej kratki. Sąd dał wiarę świadkom oraz powódce, że zgłaszali zarządcy złe ułożenie kratki. W ocenie Sądu kserokopia protokołu z jednego posiedzenia z 2015 roku nie jest dowodem na to, że problem z kratką nigdy nie był zgłaszany. Ponadto zarządca powinien kontrolować stan budynku i bezzwłocznie usuwać wszelkie usterki.

Obowiązek naprawienia szkody na osobie dotyczy zarówno szkody o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym.

Powódka domagała się kompensacji szkody niemajątkowej, żądając zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wyniku zdarzenia z 3 grudnia 2019 roku. Podstawą prawną dla takiego roszczenia stanowi przepis art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c., który przewiduje, iż w wypadku m.in. uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W ramach cytowanego przepisu uwzględnione powinny być okoliczności, które składają się na pojęcie krzywdy i jej rozmiar. Oczywistym jest, że ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu w celu określenia właściwej wysokości zadośćuczynienia nie wyczerpuje oceny i ma jedynie charakter pomocniczy i orientacyjny.

W świetle przepisów kodeksu cywilnego podstawowym celem zadośćuczynienia należnego osobie poszkodowanej jest złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie musiała znosić w przyszłości. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, ale jego wysokość nie może być dowolna i ściśle musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, a przy tym nie prowadzić do wzbogacenia poszkodowanego. Sąd Najwyższy wyraźnie stoi na stanowisku, że wysokość zadośćuczynienia musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna przy uwzględnieniu krzywdy pokrzywdzonego odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (vide wyrok SN z dnia 28.09.2001r., III CKN 427/00, Legalis). Zasądzona kwota winna być zatem umiarkowana i utrzymana w rozsądnych granicach (vide wyrok SN z 16.04.2002r., V CKN 1010/00, Legalis).

Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma zatem charakter kompensacyjny. Jednakże wysokość zadośćuczynienia powinna uwzględniać wszystkie okoliczności (vide wyrok SN z 03.05.2019r., I CR 106/72, niepubl.) i przedstawiać przy tym ekonomicznie odczuwalną wartość. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i Sądu Najwyższego, treść art. 445 k.c. pozostawia Sądowi swobodę w ustalaniu wysokości zadośćuczynienia i pozwala w okolicznościach konkretnej sprawy uwzględnić indywidualne właściwości i odczucia osoby pokrzywdzonej (vide wyrok SN z 16.07.1997r., II CKN 273/97, Legalis).

W ocenie Sądu kwota 20 000,00 złotych jako zadośćuczynienie za doznaną przez K. S. krzywdę jest optymalna i uwzględnia wszystkie kryteria brane pod uwagę przy ustalaniu jej wysokości, a zatem określony uszczerbek na zdrowiu, uszkodzenie ciała, którego doznała powódka, przebieg leczenia, czas trwania leczenia i rekonwalescencji oraz następstwa wypadku.

Biegły sądowy z zakresu chirurgii ogólnej, (...), w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że na skutek doznanego w przedmiotowym wypadku urazu, powódka doznała 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Jednocześnie zaznaczył, że zastosowane wobec powódki leczenie trwa nadal – powódka jest leczona w (...) oraz korzysta z rehabilitacji. Wskazał również, że nie jest możliwe odzyskanie sprawności sprzed wypadku. Zaznaczył, że rokowanie jest niepomysłne oraz że w przyszłości rozwinie się choroba zwyrodnieniowa stawu skokowego i bóle przeciążeniowe kończyny przeciwstawnej. Wskazał też, że powódka przez około cztery miesiące wymagała pomocy i opieki osób trzecich przez około trzy godziny dziennie oraz, że nadal wymaga pomocy przy ciężkich pracach fizycznych.

Biegła z zakresu neurologii T. P. w sporządzonej na piśmie opinii również stwierdziła, że powódka na skutek wypadku doznała 10 % trwałego uszczerbku na zdrowiu. Stwierdziła ograniczoną ruchomość w stawie skokowym lewym, chód utykający, niemożliwość stania na palcach nogi lewej. Biegła potwierdziła, że powódka nie ma możliwości odzyskania sprawności sprzed wypadku.

Sąd w pełni podziela opinie biegłych sądowych, bowiem spełniały one stawiane im wymogi, odzwierciedlały staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadały w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na ich uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. Zauważyć należy, iż opinia biegłego podlega, jak i inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz odróżniają je szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotowe opinie sporządzone zostały zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. W szczególności biegli przy wydawaniu opinii dysponowali dokumentacją lekarską powódki, jak również przeprowadzili stosowne badanie przedmiotowe.

Zdaniem Sądu zadośćuczynienie w orzeczonej wysokości uwzględnia stopień cierpień fizycznych i psychicznych powódki, a więc rozmiar doznanej krzywdy oraz czas trwania cierpień i zaistniałe powikłania. Dlatego nie może być uznane jako nadmierne. Kwota ta jest także adekwatna do istniejących stosunków majątkowych społeczeństwa, w tym wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, przez co utrzymana jest w rozsądnych granicach i w żaden sposób nie podważa kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Powódka wniosła ponadto o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 1 672,27 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Roszczenie to oparte jest na przepisie art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Załączona do akt sprawy dokumentacja medyczna oraz rachunki dowodzą jednoznacznie, że z powódka poniosła koszty leczenia oraz wynajmu wózka inwalidzkiego. Z opinii biegłego oraz z dokumentacji medycznej jednoznacznie wynika, że koszty te były uzasadnione i celowe. Przedłożone dokumenty nie dowodzą jednak, że powódka poniosła koszty w części ponad kwotę 731,97 złotych. Dlatego też Sąd oddalił powództwo w pozostałej części.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 20 000,00 złotych z tytułu zadośćuczynienia oraz kwotę 731,97 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lutego 2020 roku do dnia zapłaty.

Odsetki od powyższej kwoty Sąd zasądził w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 późn. 1152 z późn. zm.). Pozwany zawiadomienie o szkodzie otrzymał 7 stycznia 2020 roku, tym samym roszczenie powódki o zadośćuczynienie stało się wymagalne po upływie 30 dni, a zatem w dniu 7 lutego 2020 roku.

Sąd pominął wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologa, o ponowne przesłuchanie świadka D. C. jako zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania. Ponadto Sąd pominął wniosek dowodowy o wskazanie przez D. C. kto zajmował się sprzątnięciem klatek schodowych w budynku przy ulicy (...) w P. w grudniu 2019 roku oraz przesłanie umowy jako mający wykazać fakt nieistotny dla rozstrzygnięcia oraz jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 3 600,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17,00 złotych tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa.

Powódka była zwolniona z kosztów sądowych. Opłata od pozwu wyniosła 1 1084 zł, łączny koszt wynagrodzeń biegłych sądowych wyniósł 2 292,11 złotych . Ponadto koszt dostarczenia kopii dokumentacji medycznej K. S. wyniósł 76,47 złotych, które to opłaty i wydatki zostały tymczasowo pokryte ze środków budżetowych Skarbu Państwa. Mając na uwadze wynik sprawy, na podstawie art. 83 ust. 2 i art z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2005r., Nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Pieszku wyżej wskazane kwoty.